

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost namítá, že obec Klášterec st-le nevyrozuměla o tom, že byl přijat do domovského svazku této obce, že se o tom teprve později dozvěděl a že nebyl také tázán, zda si přeje býti do tohoto svazku přijat, a uvádí, že st-l si přijetí do domovského svazku obce klášterecké z osobních důvodů nepřeje. Námitky stížnosti nejsou důvodny.

Podle § 2 zákona z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. nemůže výslovné přijetí do svazku domovského býti odepřeno obcí pobytu tomu občanu státnímu, který vyhovuje podmínkám v tomto paragrafu uvedeným. Podle § 3 téhož zákona nárok na výslovné přijetí do svazku domovského obce pobytu nabytý podle § 2 cit. zákona může k platnosti přivést netoliko osoba k tomu oprávněná, resp. její následovníci v právu domovském, nýbrž také dosavadní obec domovská. Zákon tedy připouští, aby nárok na přijetí do domovského svazku obce pobytu uplatnila nejen osoba vyhovující podmínkám § 2 cit. zákona, resp. její následovníci v právu domovském, nýbrž i také dosavadní domovská obec. Je to tedy právo dosavadní domovské obce zákonem jí zaručené a ponežvadž zákon nikde neustanovuje, že by toto právo mohla dosavadní obec domovská uplatniti toliko s vědomím a vůlí osoby, o kterou se jedná, nutno míti za to, že může nárok ten uplatniti i proti vůli této osoby. Vyřkl-li tedy žal. úřad, že námitky st-lovy nemají vůbec opory v zákoně, je rozhodnutí jeho plně v souhlasu se zákonem.

Č. 12.645.

Pojišťovací právo: * Masér(ka) v léčebném ústavě podléhá pensijní pojistné povinnosti podle § 1 odst. 1 bod 3 zákona č. 26/1929 Sb.

(Nález ze 17. listopadu 1936 č. 16.159/36.)

V ě c: MUDr. Ladislav Sch. a MUDr. Eduard W. v Pišťanech proti rozh. min. sociální péče v Praze z 8. února 1934 o pojištění pensijním.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem ze 16. března 1932 prohlásila úřadovna Všeobecného pensijního ústavu v Bratislavě Hedviku S. v jejím zaměstnání u st-lů za povinnou pensijním pojištěním od 1. května 1928 do 20. listopadu 1931.

K odvolání st-lů zrušilo min. sociální péče v postupu instančním nař. rozhodnutím výměr úřadovny potud, pokud jím byla prohlášena pojistná povinnost Hedviky S. od 1. května 1928, nevyhovělo však odvolání, pokud směřovalo proti pojistné povinnosti uvedené zaměstnankyně za platnosti nového pensijního zákona č. 26/1929 Sb., a vysloвило, že Hedvika S. podléhala pensijnímu pojištění v době od 1. ledna 1929.

Stížnost na toto rozhodnutí vytýká předem jako vadu řízení, že žal. úřad neprovedl svědeckého důkazu, jež nabídli st-lé o tom, že Hedvika

S. nebyla zaměstnána jinými úkony než masérskými, zejména že nebyly od ní požadovány ošetrovatelské služby. Leč v tomto postupu žal. úřadu nemohl nss shledati vytýkané vady, když přece nař. rozhodnutí nevzalo za prokázáno, že uvedená zaměstnankyně konala nějaké služby ošetrovatelské, jiné než masérské, a o její pojistné povinnosti rozhodlo jen na základě, že převážnou část jejího zaměstnání tvořily masáže, jak to právě st-lé v administrativním řízení tvrdili. Shledal pak žal. úřad, že již toto zaměstnání úkony masérskými zakládá pojistnou povinnost Hedviky S. podle pensijního zákona z 21. února 1929 č. 26 Sb. Tento názor žal. úřadu je pak po právu. Stanovíť § 1 cit. zákona v odst. 1 bod 3, že pojištěním povinny a podle ustanovení tohoto zákona pojištěny jsou osoby zaměstnané v republice Československé na základě smluvního služebního poměru jako zaměstnanci ústavů léčebných dále lékařů, vyjímajíc osoby zaměstnané čištěním, úklidem, hlášením návštěv, posilkami, rozmnožováním písemností pouze cestou chemickou, mechanickou nebo podobnými pracemi, byť vedle této hlavní činnosti konaly také práce druhu jiného.

Nař. rozhodnutí vychází z předpokladu, jehož správnost stížnost nepopírá, že ústav st-lů, v němž byla Hedvika S. zaměstnána, byl ústavem léčebným. Je-li tomu tak, pak mohlo by podle ustanovení nahoře citovaného, jež zaměstnance léčebných ústavů podrobuje pensijní pojistné povinnosti, býti jen tenkrát právem dovozováno, že Hedvika S. nepodléhala povinnému pojištění, kdyby se její zaměstnání vyčerpávalo převážně pracemi, jež bylo by možno pojímati jako zaměstnání čištěním, úklidem, hlášením návštěv, posilkami nebo podobnými pracemi. Že by úkony masážní, prováděné v rámci péče o zdraví nemocného, byly v léčebném ústavě pracemi, jež shora citované ustanovení příkladmo vypočítává, nebo pracemi jim podobnými, stížnost netvrdí a právem ani tvrditi by nemohla. Má jen za to, že zaměstnání pracemi masážními nemohlo zakládati pojistnou povinnost uvedeně zaměstnankyně, poněvadž šlo o výkony čistě manuální, vykonávané bez zvláštních odborných znalostí chorob a jen tak, jak bylo zaměstnankyni na těle ošetřovancově ukázáno. Leč toto hledisko nemá ve shora citovaném ustanovení pensijního zákona žádné opory, když přece ustanovení to s výlukou prací tam příkladmo uvedených a jim podobných podrobuje zaměstnance léčebných ústavů pojistné povinnosti, nečiníc rozdílu mezi pracemi manuálními nebo duševními a bez ohledu, zda k výkonu svého zaměstnání potřebuje zaměstnanec odborné znalosti chorob neb je vykonává zcela samostatně. Nemohou proto namítané skutečnosti býti na překážku pojistné pensijní povinnosti osoby, zaměstnané v léčebném ústavě převážně úkony masérskými.

Č. 12.646.

Pojišťovací právo: * Obec nelze ve smyslu § 11 úrazového zákona pokládati za spolupodnikatelku divadelních představení jen proto, že k provozování těchto představení poskytuje divadelnímu řediteli — podnikateli — zdarma divadelní budovu a určitý personál.

(Nález ze 17. listopadu 1936 č. 16.161/36.)